

# *Blind & Liefde*

Marco van Zuijlen

© 2024 Marco van Zuijlen / Uitgeverij U2pi

Titel: Blind & Liefde

Auteur: Marco van Zuijlen, [www.marcovanzuijlen.nl](http://www.marcovanzuijlen.nl)

Gedicht:	Mandy van den Broek
Foto:	Eva Johanna Fotografie
Model:	Noa Oudenbroek
Taaladvies:	Erik Jan Hamstra
Geduld & Liefde:	Esther Evertsen

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, [www.uitgeveriju2pi.nl](http://www.uitgeveriju2pi.nl)

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9336 416 5

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

## Verward hart

Wat ruik je lekker, wat klink je fijn  
zo zoet, zo zacht, zo aangenaam  
zo geliefd voel ik me in jouw bijzijn  
door de warmte van je lichaam

Ik volg mijn hart maar het slaat op hol  
het klopt gestaag, het gaat maar door  
met mijn hoofd in de wolken word ik dol  
leidt mijn hart me naar een dwaalspoor

Zal ik goed voor mezelf zorgen  
delen wij samen lief en leed  
wie of wat is de gids naar morgen  
naar het moment dat ik het weet

Met uiterste precisie duwde Jill haar voeten in het zand. De warmte dat het zand uitstraalde gaf haar genot en zorgde voor een ontspannen gevoel. Dit gevoel koesterde ze totdat het zand er langzaam afgleed tijdens het optillen. Een goedemorgen van links zorgde voor een schrikreactie. Na een opgewekt goedemorgen terug verdwenen haar voeten weer in het zand. Tijdens het spel hoorde ze de zware adem van een man die haar aan de rechterkant passeerde. Aan zijn manier van lopen en de geluiden achter hem, was het meteen duidelijk dat hij een zware kar met zich mee trok. De persoon die daarachter liep was waarschijnlijk zijn vrouw. Meters bij haar vandaan bleef deze vrouw opeens stilstaan. Na een korte stilte volgde er een onverwachte harde schreeuw. Geschrokken door het volume bleef Jill stilletjes zitten om te wachten wat er ging gebeuren. De vrouw haalde diep adem waardoor het leek alsof ze weer wilde gaan schreeuwen. Maar vier voetjes die gehaast langs Jill op renden waren er schijnbaar de oorzaak van dat ze bleef zwijgen. Nadat ze de kinderen had gevolgd richting het water verdwenen haar voeten weer in het zand. De vroege zon voelde heerlijk op haar gezicht. Overal om zich heen was het geroezemoes te horen van mensen die verkoeling zochten in en om het water. Weekend en mooi weer, dan was het altijd druk op het strand achter haar huis. Een groot natuurlijk recreatiegebied met langzaam aflopende stranden het water in. Aan de zijkanten van deze plas stonden grote bomen die voor grote schaduwplekken zorgden. Een ideale plek voor gezinnen.

Vroeg in de ochtend was Jill opgestaan om plaats te nemen op één van haar favoriete bankjes. In alle rust genieten van het leven dat zich hier afspeelde. Luisteren naar de mensen die in alle vroegte kwamen zwemmen. De geur van zonnebrand. Het geluid van spelende kinderen. Het gemopper als kinderen niet luisterden, Mensen die ruzie met elkaar maakten omdat iets niet lukte. Met een brede glimlach boog ze naar achteren en liet ze de zon haar gezicht opwarmen. Het voelde als een geschenk waardoor ze haar ogen sloot en hier de hele dag wilde blijven. Na een drukke week op school was dit gewoon haar relaxmoment. Het was jammer dat haar ouders vandaag geen tijd hadden om mee te gaan. Alleen naar het water lopen om de koelte te voelen was geen optie. Weer gooide ze haar hoofd sierlijk naar achteren om in gedachten naar de heldere hemel te staren. Luisterend naar wat er allemaal om zich heen gebeurde kwam ze weer naar voren. Het strand begon vol te lopen, om haar heen kregen mensen haast om een goede plek te bemachtigen. Hierdoor merkte ze dat ze zich wat onrustiger ging gedragen. Als mensen niet in de gaten hadden dat ze blind was kon dat weleens problemen geven. Het zou niet de eerste keer zijn dat mensen tegen haar aanliepen. Alleen omdat ze te druk waren met andere dingen.

Ineens was het geluid te horen van jongeren die begonnen te voetballen. Door het geschop tegen de bal en de opmerkingen kon Jill het spel een beetje volgen. Een jongeman die het niet eens was met een overtreding gooide zijn mening over het strand. Na wat tegenspraak en een harde vloek volgde er een excuus waarna het spel onvermoeibaar doorging. Opeens rolde

de bal tegen haar voeten aan. Een beetje geschrokken bleef ze muistil zitten. Degene die de bal kwam halen bleef even stil staan. ‘Goedemorgen,’ zei Jill een beetje onzeker omdat ze duidelijk zijn ademhaling hoorde en daarom wist dat hij naar haar keek. Er kwam geen antwoord terug maar tijdens het pakken van de bal kreeg ze de indruk dat hij haar aanstaarde. Vanaf het moment dat hij weer bij zijn maten was volgde er gefluister. Tijdens dat stiekeme gesmiespel ving ze een paar keer het woord blind op. Blind! Of ze dat zelf niet wist. Haar hele leven had ze hier al mee te maken. Veel afhankelijk zijn van anderen, ze wist niet beter. Maar de laatste tijd begon het haar te ergeren. Een zelfstandig leven was toch iets wat ze ambieerde. Misschien een vriend, maar eigenlijk was ze hier niet zo mee bezig. Of stopte ze haar gevoelens weg omdat het volgens haar idee onbereikbaar was? Haar liefdesleven was daarom ook één groot vraagteken. Daarom hield ze het bij de luisterboeken om te genieten van het liefdesverhaal van anderen. Jezelf verstoppen in een karakter en je laten meeslepen in andermans geluk en ellende. Hopen dat het allemaal weer goed kwam en dat ze nog lang en gelukkig leefden.

Het spel voor haar ging onvermoeid door. Opeens rolde de bal weer tegen haar voeten aan. Een beetje onzeker, omdat ze gewoon voelde dat iedereen naar haar keek, deed ze een poging om de bal weg te trappen richting het voor haar gecreëerde voetbalveld. Omdat het een schampschot was kwam er van verschillende kanten gelach op haar af. Dit zorgde voor een gênante blos op haar wangen. Misschien was het beter dat ze deze plek ging verruilen voor het veilige thuis. Tijdens het opstaan

rook ze de geur van barbecue, maar ook lavendel. De persoon die hiernaar rook sprak haar aan op een voorzichtig charman- te manier. Er zat een beetje onrust in zijn stem, waarschijnlijk omdat hij niet wist hoe hij haar moest benaderen. Ondanks dit vroeg hij of hij haar mocht begeleiden naar de bal. Zijn aan- raking zorgde voor een schrikreactie, maar er was iets waarom ze dit contact accepteerde. Een hand van een vreemde had haar nog nooit zo beroerd. Het voelde warm en prettig, het zorgde voor een rilling die door haar lichaam heen ging. In haar on- derbuik stak een gevoel op dat ongekend voor haar was. ‘Sorry,’ fluisterde hij. ‘De bal ligt recht voor je voeten. Probeer het nog eens.’ Heel eventjes bleef ze in zijn richting kijken. Totdat het besef kwam dat hij echt van haar verwachtte dat ze de bal een trap zou geven. ‘Sorry,’ zei ze tijdens het wegdraaien van hem. Voorzichtig voelde ze met haar voet waar de bal moest liggen. Onzeker draaide ze weer terug naar de onbekende. ‘Je kan het, geef die bal een trap.’ Zijn stem gaf een bepaalde rust waardoor ze de trap aandurfde. Na haar uithaal vloog de bal naar vo- ren. Vanaf het hele veld kwam er gejuich op haar af. Sommigen klaptten in hun handen. ‘Misschien kan die blinde mee voet- ballen!’ schreeuwde iemand vanaf de rechterkant. ‘Mijn excuus voor het gedrag van sommigen,’ zei de jongeman. ‘Ik denk dat het onwetendheid is. Niet weten hoe je met deze situatie moet omgaan.’ Nadat hij nog een keer sorry had gezegd volgde er een kneepje in haar arm. Dit kneepje voelde gemeend, daarom begon haar hart iets sneller te kloppen. Met een onzekere glim- lach beantwoordde Jill zijn bevindingen. Het was nog nooit anders geweest. Op een verjaardag was er nooit iemand van haar neefjes of nichtjes die haar meenam om buiten te spelen.

Ooms en tantes met rare vragen. Altijd een aai over haar bol of een streling over haar wang. Om daarna vol medelijden een gesprek met haar ouders aan te gaan. Alsof ze niet bestond. De buurtkinderen die haar altijd uit de weg gingen en negeerden. Alle facetten van vernedering, discriminatie of belediging had ze in haar leven al meegemaakt. Aan de buitenwereld deed ze voorkomen of het niets met haar deed, maar de werkelijkheid was anders. Gelukkig ging het er op haar school anders aan toe. Jongeren die allemaal te maken hadden met de zelfde beperking. Kinderen die overal vandaan kwamen om onderwijs te krijgen. Een school die begreep wat de behoeftes waren van kinderen met geen of een beperkt gezichtsveld. Met een team dat vol overgave les gaf, ieder op zijn manier voorbereidde op de toekomst. Dit was ook de reden dat ze daar graag kwam. Een mentor die altijd klaar stond voor een gesprek of advies.

Onverwachts pakte hij weer haar arm vast. Deze aanraking maakte haar zenuwachtig. Ze betrapte zichzelf erop dat ze de geur van lavendel aan het opsnuiven was. Zijn geur zorgde ervoor dat haar hart weer wat sneller begon te kloppen. Na weer een vriendelijk kneepje en nogmaals een sorry verdween de jongeman tussen de voetballende jongeren. Heel eventjes bleef ze nog staan om een poging te doen om hem weer te ruiken, maar de ontstoken barbecue zorgde ervoor dat dit een onmogelijke taak was. Tijdens het omdraaien klapte ze haar stok uit om weg te lopen van het strand. Na veertig stappen hield het strand op om plaats te maken voor een verhard pad. Hier bleef ze nog eventjes stilstaan om in gedachte afscheid te nemen van alle belevenissen van het water. Het pad dat langs het beekje



opliep kon ze wel dromen. Met de beek aan haar rechterkant tikte ze met haar taststok tegen de paaltjes aan die haar vader aan de linkerkant van het pad in de grond had geslagen. Op eens hielden ze op, dit was het teken dat hier een bankje stond. Het bankje van haar dromen. Uren kon ze hier zitten genieten van de rust en de natuur. Het kronkelende beekje met zijn grillige en ongerepte oevers dat door de jaargetijden altijd een ander geluid had. De landerijen zorgden samen met de beek en de recreatieplas voor een grote diversiteit aan beesten die hier leefden. Van klein tot groot, Jill had ze allemaal gehoord. Vele mooie dromen waren er al gepasseerd als ze alleen op dit bankje zat. Over haar toekomstige leven, liefde en geluk. Misschien dat het allemaal nog wel een keer gebeurde. Maar ook tegenslagen, waarvan ze altijd hoopte dat de wind ze meenam om nooit meer terug te brengen. Hierdoor moest ze meteen aan de jongen denken. Het leek wel of er een wolk om hem heen hing, gevuld met lavendel. Het liefst had ze hem vast gepakt en haar neus in zijn haren gestoken. Nog nooit had een onverwachte aanraking haar zo beroerd. Met haar rechterhand streekte ze over de plek waar hij contact had gemaakt. Alle mooie dingen in het leven vergen geduld, had haar oma eens verteld. Voor je het weet ben jij ook vastgeketend aan de liefde. Zolang dat niet gebeurt, verontschuldig je niet, leef gewoon.

Het was een drukke week geweest op school. Met mevrouw Zuid waren er gespreken geweest over een stageplek voor het vervoljaar. Het ziekenhuis in het centrum had plek voor haar. Het gevoel om te moeten meedraaien in een onbekende wereld maakte haar een beetje onzeker. Gewoon aanpakken die stageplek had mevrouw Zuid geroepen. Alles gaat goed komen. Maar deze zorgen waren voor na de vakantie. Nog een paar maanden en dan was dit schooljaar alweer voorbij. Maatschappelijk werkster was een opleiding waar Jill al weer bijna twee jaar mee bezig was. Het was de school die met het advies was gekomen om deze studie te doen. Nog ruim een jaar op deze school en dan was het tijd voor afscheid. Een plek waar ze altijd vrolijk van terug kwam. Na het invouwen van haar tastok nam ze plaats op het bankje bij de beek. Na dagen van zon had een koude wind het mooie weer verdreven. Daarom knoopte ze haar jas tot bovenaan dicht. Door het zonnige weer van de afgelopen weken was de stroming van het beekje rustig. Ontspannen legde Jill haar hoofd naar achteren om te luisteren naar de geluiden van de natuur. Door geritsel bij de beek schoof Jill iets naar voren op haar bankje. Het was iets groots. Omdat ze wist dat er in dit gebied ook reeën en wilde zwijnen liepen bleef ze stil zitten. Al die tijd bleef ze luisteren naar het breken van takken langs de oever. Ze sloeg een kleine gil omdat er opeens iets wegvloog. Meteen was er een plons te horen gevolgd door veel gekwaak en gespartel. ‘Shit,’ riep degene die bij de oever stond.

‘Blijf staan, verroer je niet. Straks vertrap je haar nest,’ schreeuwde Jill tijdens het van haar bank omhoog veren en een stap naar voren deed.

‘Welk nest? Dat beest is gewond. Ze blijft maar rondjes draaien met haar lamme vleugel,’ riep de jongeman terug.

‘Stommerd die eend heeft daar een nest zitten en probeert jou daar weg te lokken door een gewonde vogel te spelen. Dus je moet heel goed uitkijken waar je je voeten neerzet.’ Balend dat iemand haar rust kwam verstoren deed ze een stap richting de beek. ‘Kijk uit, het nest zal goed verstopt zitten,’ schreeuwde ze halverwege het pad.

‘Ja, Ja,’ bromde de jongeman terwijl hij uiterst voorzichtig richting Jill liep.

‘Wat ben je trouwens aan het doen bij het water?’ vroeg Jill terwijl ze zich weer op het bankje liet zakken, ‘Wat is dat voor een stomme vraag. Je ziet toch ook wel wat ik in de hand heb. Vissen natuurlijk of heb je nog nooit een hengel gezien.’ Eerst wilde ze meteen reageren, maar besloot toch om een paar tellen te zwijgen. ‘Bijdehandje,’ mopperde ze in de richting waar hij stond. Zonder verder nog iets te zeggen klapte ze haar stok uit en stak deze richting hem. Geschrokken dat er iets op hem af kwam, deed hij een stap naar achteren. ‘Doe je voorzichtig met die stok. Je stak dat moordwapen bijna in mijn gezicht.’ Door weer te gaan staan en een halve stap naar voren te doen kwam de stok weer richting de stem. ‘Ik zal het op prijs stellen als je wat voorzichtiger bent langs de oever. Het is broedseizoen en overal zijn er nesten. Waarom ga je niet vanaf de brug vissen. Loop je de planten niet te vertrappen en verstoor je ook de dieren niet.’ Meteen was er een lach te horen waar-

na hij haar taststok naar beneden duwde. ‘Wat weet jij nu van vissen, heb je weleens gevist? Waarom zit je eigenlijk hier? Dat is toch gevaarlijk! Een verkeerde stap en je valt in het water.’ Lachend deed Jill weer een stap naar achteren. ‘Wie ben jij? Woon je hier in de buurt? Of kom je hier alleen maar de orde verstoren?’ Duidelijk was te horen dat hij een stap naar voren deed. ‘Frank,’ zei hij een beetje afwachtend. ‘Volgens mij hebben we elkaar vorige week op het strand ontmoet.’ ‘Lavendel bedacht ze zich terwijl ze heel voorzichtig begon te snuiven. Terwijl haar hart sneller begon te kloppen deed Jill weer een stap naar voren. ‘Steek je nu een hand naar me uit? Het moet je vorige week toch opgevallen zijn dat ik blind ben. Weet je niet wat deze stok betekent?’ Meteen kwam de stok weer dreigend omhoog. ‘Rustig met dat wapen. Straks steek je mij nog een oog uit. Het is gewoon een gewoonte om mijn hand uit te steken. Natuurlijk herinner ik onze eerste ontmoeting. Het mooie eenzame meisje op het bankje. Onze enige supporter van een hele mooie wedstrijd’ Opgelaten door zijn vleiende woorden voelde Jill dat hij de stok weer naar beneden duwde. ‘Ik ben je vaker tegen gekomen in deze wijk. Gisteren liep je met je moeder in de supermarkt. Daarom weet ik ook je naam. Jill de...’ Opeens stopte hij met praten. ‘Sorry,’ mompelde hij terwijl hij ook plaats nam op het bankje. ‘Ik weet hoe de kinderen in de buurt me noemen. Ik kan wel blind zijn maar ben niet doof. Inderdaad ik ben Jill de blinde, zoals veel kinderen me noemen. Ik ben er aan gewend om deze naam te hebben. In het begin deed het me wat maar de laatste jaren maak ik me er niet druk meer om. Die kinderen weten niet beter en vinden het grappig. Ik zie nog voor een paar procent. Dus ik moet het met

vage schimmen doen, eigenlijk zijn de pesters niet meer dan dat. Vage schimmen die iets in hun opvoeding hebben gemist waardoor ze niet weten wat ze een ander aan doen. Op vorige week na ben ik jou nog nooit tegen gekomen in deze omgeving. Volgens mij woon je hier nog niet zolang?’ Op het moment dat Frank antwoord wilde geven pakte Jill zijn arm vast. ‘Ssst, hoor je dat. De eend is bezig om via een omweg weer op haar nest te komen.’ Heel eventjes deed Frank zijn best om het ook te horen. ‘Hoe weet je dat nou, ik hoor helemaal niets,’ fluisterde hij terwijl hij naar het water bleef kijken. Lachend draaide Jill in zijn richting. ‘Mijn ogen laten het afweten, maar door mijn oren goed te gebruiken compenseer ik een hoop. Ik hoor veel Frank. Ondertussen weet ik nog steeds niet waar je woont!’ ‘Ik hoor nog steeds niets,’ mompelde Frank voor hij antwoord op haar vraag gaf. ‘Ik woon in oost. Dat is een kwartiertje fietsen hier vandaan. Verderop staat mijn fiets en ben daarna met mijn spinhengel langs het water opgelopen. Sinds twee weken heb ik een klein appartement in de stad. Lekker op mezelf wonen.’ Heel eventjes viel er een stilte. ‘Weet je het zeker Frank, dat je dit lekker vindt. Ik merkte een trilling in je stem. Aan je stem te horen ben je van mijn leeftijd. Ikzelf vind mijn leeftijd nog te jong om zelfstandig te wonen.’ Opeens stak ze haar hand uit en pakte zijn handen vast. ‘Je bent onrustig. Ik hoorde dat je handen zenuwachtig over elkaar bewogen. Je hoeft het mij niet te vertellen. Zijn je ouders gescheiden dat je al zo jong op jezelf woont?’ Zonder antwoord te geven bleef Frank voor zich uitkijken. ‘Ik weet het niet, de laatste tijd ging het allemaal niet zo lekker thuis. Hierdoor leek het me beter om woonruimte voor mezelf te zoeken. Een frisse start in een nieuwe omgeving.

Misschien dat het hier beter wordt. Maar waarom vertel ik je dit allemaal.' Na deze woorden stond hij op. Na een paar stappen draaide hij zich om. 'Ik ga er vandoor. Kijken of mijn fiets er nog staat. Ik moet nog boodschappen doen en heb afgesproken met een vriend.' Onbewust stak hij zijn hand op, maar voor hij zich omdraaide liep hij na een twijfel weer naar het bankje. 'Sorry, ik had mijn hand al opgestoken toen ik pas besepte dat je blind bent.' Na een zetje tegen haar schouder aangegeven te hebben liep hij weer weg. Zwijgzaam bleef Jill met een sneller kloppend hart kijken in de richting waar Frank verdween.

Na een controle met haar hand over het bankje nam Jill plaats. Het was stil om haar heen en het voelde eenzaam. Haar vriendin Samirah had afgebeld om te komen chillen. Maar na een drukke week op school kon ze deze rust wel waarderen. Op eens begon een rietgors in het riet voor haar te zingen. Genietend van zijn gezang volgde ze hem langs de oever. Vanaf het meer hoorde ze een fietser aankomen die schijnbaar haast had. Voor haar stopte deze fietser om na een snelle ‘hoi’ zijn fiets te laten vallen. Zonder verder nog iets te zeggen nam hij ook plaats op het bankje. Heel voorzichtig snoof ze zijn geur op. Hij moest wel gek op lavendel zijn als zijn kleren en haren er naar roken. ‘Heb je niets te vertellen?’ vroeg Frank toen hij haar een prik in de zij gaf. Iets opverend begon Jill te lachen, weer snoof ze voorzichtig zijn geur op. ‘Het was druk op school, een gezamenlijke opdracht kost veel tijd. Ik kwam hier eigenlijk om te ontspannen. Maar een druktemaker gooit weer roet in het eten.’ Na deze woorden stond Frank meteen op. ‘Nu je het over eten hebt, laten we een frietje gaan halen in het winkelcentrum. Misschien vind je het leuk, gewoon een keer een andere omgeving.’ Zonder iets te zeggen stond Jill op en knikte naar waar de fiets moest liggen. ‘Dan zal jij moeten fietsen anders komen we er niet.’

Door de zaterdagdrukte rond het winkelcentrum wilde Jill het liefst zijn hand pakken maar hoe zou Frank hierover denken? Misschien schaamde hij zich wel voor haar beperking. Maar de

drukte zorgde ervoor dat ze strak tegen hem aan moest lopen om niet aan de kant geduwd te worden. Na een sorry zocht haar hand zijn arm. ‘Je zal me moeten begeleiden anders ga ik alleen maar voor problemen zorgen.’

‘Het is goed, sorry dat ik dit niet door had. Je moet het me gewoon vertellen als ik iets voor je moet doen.’ Nadat Frank de deur van de cafetaria opende en Jill een stap naar binnen deed voelde ze meteen de koelte van de airco. Door het irritante geklingel van een bel keek Jill omhoog waar deze moest hangen. Na een stap bleef ze staan en draaide met haar hoofd de zaak rond. Hierdoor pakte Frank haar hand vast en wilde haar meertrekken. ‘Rustig Frank,’ reageerde Jill hierop. ‘Mijn hersenen maken een interpretatie van de omgeving.’

‘Maken wat?’ vroeg Frank een beetje onnozel.

‘Hetzelfde als jij met je ogen doet. Nu weet ik ongeveer hoe de situatie hier binnen is. Door pratende mensen en lichtinval weet ik dat de zitplaatsen bij het raam zijn. Overal zie ik vage kleuren die mij vertellen welke plaatsen er bezet zijn. Als ik mijn ogen sluit kan ik je door de kou precies vertellen tot hoever de ramen doorlopen. De geur van olie en friet verraad dat de balie om te bestellen recht tegen over ons is. Mijn oren en neus compenseren een hoop.’

Voorzichtig schoof Jill op het bankje naar het raam. Een beetje onzeker draaide ze naar de balie waar Frank zijn bestelling deed. Meteen daarna kwam Frank tegenover haar aan de tafel zitten. Zijn aanwezigheid maakte haar zenuwachtig. Maar deze zenuwen waren anders. Op de een of andere manier voelde zijn aanwezigheid prettig. Zijn houding zorgde ervoor dat ze het gevoel kreeg dat ze zich zelf kon zijn bij hem ‘Ben je zenuwach-



tig?’ vroeg hij terwijl zijn hand heel voorzichtig de hare aanraakte. Eigenlijk wist ze niet of ze ja moest knikken of gewoon antwoord moest geven. Uiteindelijk deed ze beide tegelijk. ‘Een vreemde omgeving maakt me altijd een beetje onzeker. Gewoon voelen dat mensen je aanstaren. Roddelpraat achter je rug. Mensen die medelijden met me hebben en je daarom op een zielige manier aanspreken. Alsof ik nog een kind ben. In je eigen bubbel heb je dat niet. Iedereen weet wie ik ben, Jill de blinde. Zo is het gewoon. Niemand die me betuttelt. Ik heb ruimte nodig en soms raak ik mensen per ongeluk aan. Laat mensen niet meteen zo fel reageren om daarna met een zielig excuus te komen omdat ze dan pas door hebben dat ik blind ben. Doe een pas opzij. Voor iemand met zicht is dat een makkie, maar voor mij is dat vragen om problemen. Ook ik wil deel uitmaken van de maatschappij Frank.’

‘Ik snap het,’ zei Frank nadat hij iemand bedankte die het eten op tafel neerzette. ‘Ik snap het helemaal. Maar nu wordt het tijd voor eten.’ Er volgde een glimlach naar Frank toen hij haar hand vastpakte en er een vork in duwde. ‘Zocht je deze?’ vroeg hij op een galante toon. Na een paar happen van de friet voelde ze opeens zijn vinger langs haar jas opgaan. ‘Sorry er viel wat mayonaise van je friet.’ Glimlachend bedankte Jill hem voor zijn goede zorg.

Buiten het cafetaria had de zaterdagdrukte toegenomen. Hierdoor pakte Jill de arm van Frank weer vast. Bij de fiets aangekomen pakte hij haar hand, heel even kreeg ze het idee dat zijn duim over haar hand heen gleeed. Een beetje overrompeld door zijn aanraking wilde ze achterop stappen, maar het ging bijna

mis. Op het laatste moment kon ze zichzelf corrigeren, maar ze kon niet voorkomen dat ze struikelend tegen Frank aanviel. Leunend tegen zijn schouder wilde ze geschrokken een stap naar achteren doen maar een hand die haar schouder vastpakte voorkwam dat. Was dit het nou? Hier bij het winkelcentrum voor de eerste keer gekust worden door een jongen. Dit was niet de plek waar ze over gedroomd had, bedacht ze zich. Op het moment dat zijn ademhaling dichterbij kwam en voelbaar was tegen haar lippen kwam haar hand afwerend naar voren. Geschrokken door deze toenadering draaide ze haar hoofd weg en tegelijkertijd duwde ze hem iets naar achteren. Zijn poging om te kussen maakte haar onrustig, angstig. Of was het ongelooft, een droom. Door te schudden met haar hoofd keek ze richting hem. ‘Te snel,’ zei ze op een onrustige toon. ‘Ik ben niet dat soort meisje dat zich wanhopig in de armen stort van een jongen die opeens in haar leven verschijnt.’ Hierna ging haar hand weer naar voren waarna ze meer afstand creëerde. Ondertussen bleef ze zijn hand vasthouden. ‘Het gaat niet gebeuren Frank, niet vandaag.’ Teleurgesteld omdat zijn kus afgeweerd was bleef hij haar aankijken. ‘Waarom niet Jill, sta jij niet open voor iets moois?’ Er volgde een stilte waarin Jill haar hand lostrok. ‘Wat is mooi Frank? Een kus hier in de stad en je vrienden vertellen dat je die blinde hebt gekust. Of gaat het wat worden tussen ons? Wanneer komt de dag dat jij je realiseert dat ik altijd voor hulp op je aangewezen ben. Vind je dan onze relatie nog mooi? Word wakker Frank, dan snap je ook dat ik me niet aan je kan overgeven. Ik zoek genegenheid, niet een onenightstand die ontstaan is bij een bankje.’ Een beetje onzeker knikte Frank naar haar. ‘Sorry, maar ik begrijp wat je be-

doelt. Misschien was die poging om je te kussen te snel. Maar je moet weten dat ik open sta voor iets moois.’

Omdat Jill merkte dat Frank na deze afwijzing een beetje onzeker was geworden tikte ze zijn hand aan. ‘Wat versta jij onder mooi Frank? Ik zoek liefde. Liefde dat voelt als iets magisch, of je betoverd bent en zelfs als je het zou willen, je er niet omheen kan. Misschien een cliché, maar ik ben een dromer. Als jij het woord moois kan omzetten naar liefde sta ik open voor een vervolg afspraak.’

De fietstocht duurde veel te kort. Met haar handen in zijn zij genoot Jill van de lavendel waar zijn kleren naar roken. Bij het bankje stapte ze een beetje onhandig van zijn bagagedrager. Frank wilde haar helpen, maar Jill kon zonder zijn hulp blijven staan. ‘Dit bedoel ik Frank, altijd zal ik iemand tot last zijn. Laat dit tot je doordringen. Als je me daarna nog steeds leuk vindt en me affectie wil geven mag je terug komen. Misschien kan ik me dan overgeven aan jou. Voor een avond vrijen moet je wegblijven.’

‘Duidelijk, ik moet toegeven dat je heel duidelijk bent. Ik ga naar huis maar mijn gevoel zegt dat ik je volgende week weer wil zien. Tenminste als jij er open voor staat.’ Met een glimlach gaf Jill hem een zetje. ‘Ga naar huis Frank, het is niet niks om met iemand die een visuele beperking heeft iets te beginnen.’

Luisterend naar een fietser die bij haar wegfietste bleef Jill voor het bankje staan. ‘Volgende week zal ik op dit bankje zitten Frank, maar zonder genegenheid geen genot voor jou. Je moet weten waar je aan begint,’ mompelde ze tegen zich zelf toen ze met een onbekend gevoel in haar buik het pad opliep naar haar

huis. Halverwege het pad bleef ze staan en moest ze weer aan Frank denken. Was het een droom of een spel? Realistisch of bedrog? De toekomst zal het leren. Eén ding wist ze zeker, vanaf hun eerste ontmoeting schonk hij haar al een lach.